

[Annelise Gottfredsen]

Og så vil jeg også komme med et par bemærkninger om vore folkebiblioteker. Jeg er helt enig i, hvad hr. Brøndsted fra venstre nu sidst sagde om dette med hensyn til valg af bog. Vi er uenige i, at det er bibliotekarerne, som skal have det endelige ansvar for bogvalget. Ifølge gældende regler skal valget træffes efter alsidigheds- og kvalitetsbedømmelse, men at det er kommunalbestyrelsen, der har det endelige ansvar, kan ikke anfægtes. Styrelsesloven begrænser ikke de politisk valgte ret til ud fra en kvalitetsbedømmelse at afslå et bogindkøb, og jeg begriber slet ikke den nedvurderende indstilling, der ligger i, at politisk valgte skulle have en ringere evne til at bedømme et litterært værks kvalitet end bibliotekarerne. Kvalitetsbedømmelsen skal naturligvis udøves bredt, og jeg kan da oplyse for Gentoftes vedkommende, som hr. Poulsgaard er så bekymret over, at det gør man også dér. Det er sådan, at man endda faktisk kan låne fremskridtspartiets skrifter på de lokale biblioteker.

Endelig vil jeg korrigere en fejl i ministerens redegørelse om det unge publikum til TV-udsendelserne. Det er ikke, som det fremgår af rapporten, de dårligst stillede, de ringest udrustede, som har den længste seer- og lyttertid. Det har vist sig ifølge nye undersøgelser, at det tværtimod er de børn, som er bedst læsende og mest med på noderne, som også sidder længst foran fjernsynet.

Flygaard (DR):

Jeg har gerne her villet benytte lejligheden til at gøre nogle generelle bemærkninger omkring det, jeg synes kan være kulturelle opgaver.

For det første vil jeg gerne pege på, at enhver form for uddannelse i høj grad må betragtes ud fra et kulturelt synspunkt. Det betyder, at den uddannelse, man får i folkeskolen, er udtryk for en kulturel aktivitet. Det betyder også, at den uddannelse, man får på et højere stadium, må være udtryk for en kulturel aktivitet, og her skal jeg så gøre nogle bemærkninger omkring universitetet og andre højere uddannelsessteder. Jeg vil gerne i den forbindelse pege på, at efter min opfattelse er det en begrænsning i den kulturelle aktivitet, at man til de højere uddannelser har gennemført en adgangs begrænsning. Det begrænser befolkningens mulighed for at få

den kulturelle udfoldelse via uddannelse, som de i det enkelte tilfælde måtte ønske.

Jeg vil også gerne sige det på den måde, at i den højere uddannelse må det også være udtryk for kultur, at man ikke blot giver uddannelse for de mange, men også er opmærksom på, at der kan være områder, hvor der kun er få, der har interesse, eller hvor der kun er få, der har anlæg og evner for at gennemføre et studium og en uddannelse af en række specialer. Hvis et samfund ikke har råd til det, hvis et samfund ikke vil give tilladelse til det, får man også på mange måder et fattigt samfund.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at uddannelse også kan finde sted inden for teaterverdenen, det være sig inden for skuespil, inden for ballet eller inden for opera. Den kan også finde sted f.eks. på kunstakademiet.

Kultur er for det andet også et spørgsmål om at bevare, og her tænker man selvfølgelig først og fremmest på museerne. Men kunsten kan jo også bevares på anden måde, og kunsten kan måske også komme ud til folket på anden måde, end ved at man placerer den i museer, nemlig ved at placere den på offentlige steder, hvor der kommer mange folk.

Endelig vil jeg sige, at kultur i høj grad også er et spørgsmål om noget folkeligt, der skal være en betydelig bredde i det. Derimod er jeg nok mere skeptisk indstillet, når det drejer sig om sådan noget som eliteidræt og professionel fodbold. Det må man meget gerne dyrke, men det synes jeg personlig har mindre med kultur at gøre.

Kultur er også i høj grad et spørgsmål om, at man tillader forskellige aktiviteter, at man accepterer, at der skal være en frihed til udfoldelse. Også selv om man ikke deler opfattelsen af det, der kommer til udtryk ved udfoldelsen, mener jeg i høj grad, at det må være udtryk for kultur og i øvrigt også udtryk for en frisindet tankegang, hvis man også vil acceptere det, som man ikke selv vil være med til. Endelig hører det vel også med til kulturen, at den ikke bare skal skue tilbage, men også vil acceptere nye veje.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne slutte med at sige, at jeg synes også, kulturen skal betjene sig af de nye tekniske muligheder. Det kan ikke nytte, at vi bliver hængende i, hvad der var gangbart før den første verdenskrig, eller hvad der var gangbart før